

[Dagmar Andreassen.]

og vilkår for udlånet. Jeg skal gerne lægge til, at jeg håber, Finansieringsinstituttet får et stort ord at sige i denne sag, og at de politiske muligheder for udvælgelse af særlige virksomheder ikke vil blive brugt.

Vi kan i det store og hele tilslutte os lovforslaget, men vil meget gerne se nærmere på det under udvalgsarbejdet. Der kan jo godt være ulemper, som vi ikke på forhånd har set. Vi skal med glæde gå ind i udvalgsarbejdet.

Ømann: Jeg er positivt indstillet over for lovforslaget, men så begejstret, at det kan give hr. Jens Peter Jensen baggrund for at holde denne store antisocialistiske tale, er jeg nu heller ikke. Når jeg er positivt indstillet, er det, fordi der her er tale om at sætte adresse på midlerne. Man giver midler til nogle grænseområder, hvor vi for øjeblikket er interesseret i, at der sker noget. Jeg forstår ikke denne negativitet fra de ellers erhvervsbærende partiers side. Lovforslaget har et eksportmæssigt sigte. Det tager sigte på de ændrede markedforhold, på nye fremstød og på miljøbeskyttelse. Det kan da ikke være så helt ringe.

Der er dog her tale om en grovstyring af midlerne, som jeg gerne havde set at det, man kalder kapitalmarkedsrådet, havde fået magt til at foretage på en meget bredere basis.

Jeg synes da også, at det, når vi taler om industristøtte, er et mere tjenligt forslag end det, vi har liggende i skatteudvalget om en forhøjelse af afskrivningerne. Dette sidste koster oven i købet fire gange så meget, nemlig 400 mill. kr. Jeg tror, at dette beskedne lovforslag om 100 mill. kr. har langt større effekt, og samfundsmæssig og erhvervs-mæssig adresse end det andet forslag om bare at forhøje afskrivningerne til hele erhvervslivet, også til serviceindustriene, og til formål, som vi ikke har så vældig meget brug for lige for øjeblikket.

Så er der sagt nogle rosende ord om vort kreditformidlingssystem. Der synes jeg lige man skulle spise lidt brød til. Jeg ved ikke, om vores obligationssystem har været nogen lykke. Jeg ved ikke, om det har været nogen lykke for dansk erhvervsliv, undtagen landbruget, at vores kredit hovedsagelig er givet på basis af fast ejendom. Man har netop

måttet oprette disse særlige finansieringsinstitutter, fordi hovedsagen for den almindelige kreditformidling har været sikkerhed, sikkerhed og igen sikkerhed, og derfor har det været den faste ejendom, der har været kriteriet for, om man var kreditværdig. Et sådant kreditformidlingssystem, som er enestående i verden, er ikke særlig godt for en voksende dansk industri.

Så siges der, at der gøres en forfærdelig masse forskel, og at man ikke må gribe ind i markedsmekanismen, for så straffes man. Ja, så tror jeg, vi har megen straf til gode herinde. Det var hr. Jens Peter Jensen, der sagde, at nu blev der gjort forskel. Ja, var 10-12 års støtte til landbruget til milliardbeløb ikke udtryk for en vis forskelsbehandling? Greb man ikke dér ind i en markedsmekanisme? Der ligger vist en stor straf og venter dér i så tilfælde.

Hr. Knud Thomsen sagde, at dette her var en normal finansiering, som man ikke kunne sammenligne med f. eks. den kredit, man gav ifølge egnsudviklingsloven. Hvis det er en normal finansiering, er jeg i og for sig skeptisk, for jeg mener, at særlig dette institut har lånekriterier, som gør, at det ikke kan betegnes som en normal finansiering, men som en finansiering, der i højere grad er baseret på risiko, på en vurdering af værdien af produktionen i nutiden og i fremtiden. Det synes jeg er det industrielt gode ved det.

Men når jeg ikke er så ovenud begejstret, er det, fordi vi jo har en masse andre erhvervsstøtteordninger. Jeg kunne i og for sig godt tænke mig, at vi i udvalget tog anledning til at foretage en opgørelse over dem og se på, om støtten ikke kunne gives med større effekt, hvis man gav den, skal vi sige mere under én hat og under bestemte synsvinkler. For alle disse ordninger gælder det, at der ydes nogle goder, i dette tilfælde en nedsat rente, og en tabsdækning, som man ikke kan få andre steder uden særlige betingelser med hensyn til indflydelse for bidragyderen til gengæld for støtten. Her er der altså en modydelse i form af statsrepræsentanter, men den er dog ikke særlig ophidsende.

Nu er vi inde på, at befolkningen skal have andel i kapitalopbygningen og derved indflydelse på arbejdsituationen, og det ville vel være meget fornuftigt i en lovgiv-